

Ghiozdanul cel greu

Text de
Sarah Surgey

Ilustratii de
Larisa Ivankovic

Sentimente necunoscute până atunci puseseră stăpânire pe Enid. Se repezeau înverșunate din cap până-n degetele de la picioare, ametind-o, zăpăcind-o. Apăruseră în ziua în care plecase bunicu'. Și păreau să nu vrea s-o lase în pace, nici chiar când a ieșit afară să vadă lucrurile care o făceau fericită: copacii, păsările, bețele și curcubeiele.

Și cum străbătea anevoie acel drum, cu pietrișul
scrâșnindu-i sub tălpi, sentimentele agitate din capul
pieptului o îndemneau să se gândească la toate
lucrurile speciale pe care le căra în ghiozdan. Erau
foarte grele, dar nu putea să le lase acasă pur și
simplu. Voia să le știe în siguranță, ca pe o comoară
ascunsă de pirați, în caz că bunicu' le-ar fi vrut înapoi.
Și în timp ce mergea, ghiozdanul devenea tot mai greu,
iar picioarele i se îndoiu din genunchi.

Pe frunzele toamnălice ale copacilor pe lângă care trecea cu ghiozdanul ei greu începuseră să se adune mici nestemate strălucitoare căzute din cerul roșiatic și mohorât. La un moment dat, a ajuns lângă o tonetă de un galben-aprins, din care se auzea clipocind limonada. În spatele teighelei, sub o umbrelă imensă, era o fată, care părea foarte singură cum stătea așa, sub norii cei gri. I-a zâmbit și i-a făcut cu mâna lui Enid. „Eu sunt Margot. Iar ăla... e un ghiozdan cu adevărat mare! Ce ai în el?” „Nu e treaba ta!”, a strigat Enid, simțind cum lacrimile îi înțepă ochii. „Ești supărată”, a zis Margot, ieșind din spatele teighelei.

Enid și-a simțit obraji fierbinți ca bezelele pe care le cocea împreună cu bunicu' la focul de tabără. Fiindcă picioarele începuseră să-i tremure din nou, și-a dat jos ghiozdanul. L-a deschis cu mâini nesigure și a scos din el un telescop crăpat. „Bunicu' a zis că o să ne uităm împreună la stele, dar acum a plecat”, a spus ea. Deasupra, cerul roșiatic devenise și mai întunecat. Enid i-a întins cu băgare de seamă telescopul lui Margot.